

Окрім вище зазначеного, у Конституції ЄС суттєвий акцент зроблено на правах людини. Частина II Конституції містить текст Хартії фундаментальних прав Союзу, яка ще у 2000 р. була додана до тексту Ніщцького договору як декларація, що не має обов'язкового характеру. Хартія була включена до проекту Конституції без суттєвих змін.

Нарешті, Конституція посилює прозорість функціонування ЄС. Вона дає можливість Союзу проводити на міжнародній арені більш скоординовану зовнішню політику. Полегшується процес прийняття й імплементації політичних рішень. [5]

Таким чином, основні досягнення Конституції Європейського Союзу, передусім, полягають у закріпленні найважливіших ідей та цінностей Європейського Союзу. ЄС перейшов від суто економічного об'єднання до повноцінної демократичної спільноти нового рівня. Також Європейському Союзу був наданий статус єдиної юридичної особи внаслідок злиття всіх Співтовариств та Союзу в одне ціле. Розподіл компетенцій (виключної, спільної та субсидіарної) тепер прописаний більш деталізовано та чітко. Вперше в установчому договорі прописана можливість виходу держав-членів з Європейського Союзу. Окрім того, інструментарій законодавчої політики був суттєво спрощений, внаслідок зменшення кількості формальних видів нормативних актів, які можуть прийматися відповідними органами, а також завдяки введенню таких понять як Європейський закон та Європейський рамковий закон. І, нарешті, вперше було закріплено демократичні виборчі свободи в Європейському Союзі і введено можливість народної законодавчої ініціативи. Положення Конституції Європейського Союзу відображають реальну картину інтеграційних процесів на європейському континенті і мають істотний вплив на стратегічні перспективи розвитку міждержавних відносин в Європі.

Список використаних джерел:

1. Європейський союз: консолідовані договори. - К.: Port-Royal, 1999. - 206 с.
2. Європейський Союз: основи політики, інституційного устрою та права: Навч. посібник /Наук. ред. В.П'ятницький. - К., 1999. - 368 с.
3. Волес В. Творення політики в Європейському Союзі - К., Видавн. «ОСНОВИ», 2000. - 884с.
4. Кернз В. Вступ до права Європейського Союзу: Навч. посіб.: Пер. з англ. - К.: Т-во «Знання», 2001. - 381с.
5. Европейское право. Право Европейского Союза и правовое обеспечение защиты прав человека: Учебник для вузов / Рук. авт. колл. и отв. ред. д.ю.н., проф. Л.М. Энтин. - 2-е изд., пересмотр. и доп. - М.: Норма, 2005. - 960 с

Конституційно-правове закріплення основних прав і свобод людини та громадянина в Ірландії

Семенишина І.М., студент 2-го курсу навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри **Юрковська Л.Г.**

Права людини - це гарантована законом міра свободи особи та її можливість вільно діяти, самостійно обирати вид і міру власної поведінки з метою задоволення матеріальних і духовних потреб через користування надбаннями та благами суспільства і держави у межах, визначених національним і міжнародним законодавством. [2]

Основні права і свободи людини і громадянина обраної країни закріплені в Конституції Ірландії. Значна частина Конституції відведена визначенню прав громадян у наступних сферах життя: особисті права, сім'я, освіта, приватна власність і релігія. Конституція гарантує рівність всіх громадян перед законом, недоторканність житла, вільне вираження думок, право мирно і без зброї збиратися, а також створювати асоціації та спілки. [2]

Ст. 40 Конституції Ірландії закріплює особисті права людини і громадянина. Згідно зі ст. 40 Конституції Ірландії, всі громадяни, як людські істоти, повинні бути рівні перед законом. [1] Держава повинна, зокрема, своїми законами, наскільки можливо, охороняти від несправедливих нападів, а в разі якщо така несправедливість здійснена - захищати життя, особистість, добре ім'я і майнові права кожного громадянина. Жоден громадянин не повинен бути позбавлений його особистої свободи, за винятком, встановленим законом.

Держава гарантує свободу здійснення таких прав за умови дотримання громадського порядку і моралі: 1) право громадян вільно висловлювати свої судження і думки; 2) право громадян збиратися мирно і без зброї; 3) право громадян утворювати асоціації та спілки.

Ст. 41 Конституції Ірландії закріплює право людини і громадянина на сім'ю. Згідно з цією статтею, держава визнає сім'ю як природне першоджерело і об'єднуючу основу суспільства, а також як моральний інститут, що володіє невід'ємними і невідчужуваними права-

ми, передуючими позитивному праву та вищими по відношенню до нього. Держава гарантує захист сім'ї, її організацію та авторитет як необхідну основу соціального порядку, незамінну для процвітання народу і держави. [1]

Ст. 42 Конституції Ірландії закріплює право людини і громадянина на освіту. Згідно із ст. 42, держава підтверджує, що першим і природним вихователем дитини є сім'я, і гарантує повагу до невід'ємного права і обов'язку батьків відповідно до їх можливостей давати своїм дітям релігійне, моральне, інтелектуальне, фізичне і соціальне виховання. [1]

Ст. 43 Конституції Ірландії закріплює право людини і громадянина на приватну власність. Згідно із ст. 43 Конституції Ірландії, держава визнає, що людина, в силу того, що вона розумна істота, має природне право приватної власності на зовнішні блага. [1]

Ст. 44 Конституції Ірландії закріплює право людини і громадянина на релігію. Згідно із ст. 44, держава визнає, що повага до публічного поклоніння є виконанням обов'язку перед Всемогутнім Богом. [1]

Отже, конституційне забезпечення прав людини в Ірландії передусім складається з тексту самої конституції цієї країни. Основні права і свободи людини та громадянина не лише визнаються державою, а й захищаються нею як необхідна умова свого існування.

Список використаних джерел:

1. Конституція Ірландії від 29 грудня 1937 року [Електронний ресурс] // Режим доступу: http://www.concourt.am/armenian/legal_resources/world_constitutions/constit/ireland/irelnd-r.htm
2. Конституційне право зарубіжних країн: Навч. посібник / К 65 М. С. Горшенюва, К. О. Закоморна, В. О. Ріяка та ін.; За заг. ред. В. О. Ріяки. — 2-е вид., допов. і перероб. — К.: Юрінком Інтер, 2006. — 544 с.

Місцеве самоврядування як одна з конституційно-правових гарантій

Потургаєв Д.О., студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Кулик Т.О.

Особливої актуальності на сьогодні набуває нове бачення інституту місцевого самоврядування як невід'ємного елемента громадянського суспільства та правової держави в контексті конституційної, політичної, адміністративної та муніципальної реформ, з якими пов'язане сьогодення розвитку Української держави. Конституційно-правова основа місцевого самоврядування покликана забезпечити функціонування дієздатного й ефективного місцевого самоврядування, що є окремою формою народовладдя та інструментом задоволення потреб громадян України через створення необхідних умов надання громадських послуг.

Мета доповіді полягає у вивченні місцевого самоврядування як однієї з конституційно-правових гарантій.

Мета доповіді конкретизується наступними завданнями: визначити поняття місцевого самоврядування; вивчити зарубіжний досвід організації місцевого самоврядування; сформувати основні напрямки реформування місцевого самоврядування.

Конституція України у ст. 7 проголошує, що в Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування. В. Журавський, В. Серьогін, О. Ярмиш визначають місцеве самоврядування як специфічну форму публічної влади, яка самостійно реалізується суб'єктами місцевого самоврядування шляхом вирішення в рамках законодавства питань місцевого значення і не входить у систему державної влади [4, с. 67]. Проте на наш погляд більш точно та детально поняття місцевого самоврядування визначено в ст. 2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», де вказано, що місцеве самоврядування в Україні - це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади - жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста - самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України.

Наразі активно обговорюється необхідність реформування місцевого самоврядування, тому необхідно звернутися до міжнародного досвіду організації місцевого самоврядування. Необхідно зазначити, що у світі сформовано дві основні моделі місцевого самоврядування, які у тому, чи іншому сполученні поширилися по всьому світу – англосаксонська та континентальна. Напевно одним з найбільш яскравих представників організації місцевого самоврядування за континентальною моделлю. Необхідно підкреслити, що сьогодні Франція, серед більшості демократичних країн Європи є ще й досі найбільш